

MELIKA SALIHBEGOVIĆ

IZ POMETENA VREMENA

(fragmenti iz neobjavljene zbirke)

. . .

Ne govoriš ništa
Pravdaš se nemoću
dižeš se
ispijaš sok od drenjina
otvaraš i zatvaraš vrata
(kršeć prazninu vremena)
i dalje ne govoriš ništa
pravdaš se nemoću
uzimaš maramicu
ne vidiš ga ali osjetiš svoj dah
sjedaš opet za stol
mičeš prstima po stroju
stroj otkucava u tvome uhu
i u tvome mozgu
poglédaš na sat
ali si izvan vremena
ne govoriš ništa
ali se taj negovor ispisuje pod
tvojim prstima
kriviš za to svoj stroj
još si živ
čime to opravdavaš

doli suvišnošću umiranja

(1975.)

M r t a v g r a d

Podne je

Buketi* crkvenih zvona na ustajalom nebu

Ulicom kreću se tjelesa

dotičuć se

dok ti i dalje živiš svoju

introvertiranu avanturu

Prijeći ćeš opet ulicu na uglu

T-e i KT-a

Kadar iz velikog grada

Krenut ćeš onda onom lijevom

u smjeru (navodnog) slučaja

Od tri do pet

(sa još dvadeset introvertiranih lica)

gledat ćeš Bugnuela

Nakon filma stisnuti u prolazu

neku promrzlu ruku

Minus pet ispod nule

Na brdima bijeli akcenti, u Hong-Kongu

Li Cao oplakuje muža

À ce soir, povjeravaš se znanici

iz kluba prijateljstva, mada znaš

da neće biti tako, jer

ovo je mrtav grad

U duši svi nose crninu
jer ovo je mrtav grad
Jedan od tristošezdesetipet
njegovih blagdana
(Stodvadesethiljadagrkabrojkanijeprovjerena-
pišeunovinamadošloječutijednogolimpijskog-
gospodina-
pjesnika-
Janisa Ritsosa)
Ove noći
kreneš li istim putem nazad
u pravcu običaja
susrest ćeš opet svoju smrt
jer ovaj mrtav grad ubit će
(à ce soir, povjeravaš se znancu
iz kluba prijateljstva)
jednog od svojih stodvadesethiljada pjesnika

*U jednoj verziji iz istog doba stoji: Grozdovi

(1975.)

P j e s m a i z g u b l j e n o g p o č e t k a

Pratiš mu potom korake u asfaltu
sitni su i gluho izgubljeni
prepoznaješ još samo poneki prst
utisnut u vrelinu probudjena sjećanja
Skupljaš ih i uporedjuješ sa svojim

stavljáš ih tamo gdje je do maločas
ječala praznina
Ti koračas opet ulicom
nazad
prestala je padati kiša
Sažimlješ sebe i grafit sa zida
u gužvicu papira nevino suvišnu
na ljepoti travnjaka
neki revnosta gradjanin baca te u koš
Iza vitkih rešetaka
očekuješ tudji grijeh
zauvijek bezgriješna
neispisana bjelokost papira

(1975. ili 1976.)